

DIMARTS
19 DE GENER DEL 2016

NÚMERO 1862

1,30 EUROS

DIARI EUROPEU
DE L'ANY

48

SALVADOR
CARDÚS

sociòleg

L'hegemonia mediàtica en
contra de la independència
ha pogut ser trencada
gràcies a l'activisme de la
societat civil a les xarxes

29

SARA MORENO

sociòloga

Massa sovint s'assisteix
a un debat polític atrapat
en el gest i el símbol, quan
hauria d'estar abocat a la
paraula i la ideologia

30

JOAN ESCULIES

escriptor i historiadador

La força, però també la
feblesa de Puigdemont,
es troba més a presentar
allò que vol ser que no
pas en allò que és

LA DISTRIBUCIÓ DE LA RIQUESA

ELS LÍDERS MUNDIALS, A DAVOS

Els gurus mundials de l'economia van començar a arribar ahir al fòrum suís, que debatrà com frenar l'augment de la desigualtat. R. SPRICH / REUTERS

Un món més DESIGUAL

62 persones concentren tanta riquesa com la meitat més desafavorida del planeta, tot i la reducció de la pobresa extrema, segons Oxfam Intermón

REFUGIATS ATRAPATS PER L'HIVERN

Una cara de la misèria: coberts amb mantes, un grup de refugiats després de travessar ahir la frontera de Macedònia amb Sèrbia. D. DILKOFF / AFP

El president Puigdemont i la representació del poder

Jo estic disposat a rebre la primera trucada d'algú, encara que sigui per felicitar-me pel càrrec.

—¿L'ha felicitat algú?

—No.

—¿Ningú? Escolti'm, vostè és el president de la Generalitat. ¿No li ha trucat Pedro Sánchez?

—Encara no, sé que em trucarà.

—¿No li ha trucat Mariano Rajoy? ¿No li ha trucat Albert Rivera? ¿No li ha trucat Pablo Iglesias? ¿No li ha trucat Alberto Garzón? ¿No li ha trucat el lehendakari Urkullu?

—No. M'ha trucat el vicepresident del Govern Balear i sé que Pedro Sánchez té interès a parlar amb mi.

—¿Li deu haver trucat Ximo Puig? ¿No li ha trucat Francina Armengol? ¿No li ha trucat Cristina Cifuentes?

Sens dubte, de la primera entrevista institucional concedida pel nou president de la Generalitat de Catalunya i realitzada per Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio dijous passat, 14 de gener, el que en quedarà serà aquest fragment entre Carles Puigdemont i Mònica Terribas. Una bateria de preguntes en què, arribat un punt, la periodista ja sabia la resposta, ja que va acabar amb un sorneguer "Ja no li pregunto si li ha trucat Angela Merkel perquè ja entenc que tampoc", mentre el president es tocava la cara incòmode i abaixava la mirada.

La reacció de la premsa l'endemà anava des dels diaris que obviaven o passaven de puntetes per aquest aspecte fins als que victimitzaven el president per la manca de cortesia de la resta de dirigents polítics d'Espanya, passant pels que reclamaven la necessitat d'agombolar el mandata-

ri perquè en el futur no es trobés sol.

És coneguda l'anècdota del juny de l'any 1977 quan, després de la primera i nefasta reunió a Madrid entre l'aleshores president de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas, i el president del govern espanyol, Adolfo Suárez, el primer va atendre la premsa per anunciar que la trobada havia estat "cordial i productiva". A partir d'aquí, sempre segons Tarradellas, Suárez va veure en ell un polític en majúscules, amb amplitud de mires i disposat a la negociació, i no pas interessat a estripar la baralla d'inici. El resultat va ser el restabliment de la Generalitat.

Tarradellas no va aprendre a actuar d'aquesta manera a l'exili. Als anys trenta, quan feia de secretari particular del president Francesc Macià, després d'acabada una reunió de la minoria catalana a les Corts ja entrada la nit, la premsa cercava declaracions i ningú no volia parlar. La trobada havia acabat amb raons

JOAN ESCULIES

ESCRIPTOR I HISTORIADOR

La força, però també la feblesa, de Puigdemont es troba més a presentar allò que vol ser que no pas en allò que és

i desencontres, els assistents en sortien escalfats. Va ser Tarradellas qui va conversar amb els periodistes, i els va explicar que la reunió s'havia desenvolupat amb normalitat i que les coses anaven com una seda. El jove polític era conscient, perquè de professió era viatjant de comerç, de la importància de l'art de la representació.

També n'era molt conscient Macià, que durant els anys vint es va passejar per Europa i Amèrica com allò que no era. L'exmilitar es presentava davant la diàspora catalana i els líders polítics i mandataris estrangers que el volguessin escoltar com a president de l'Estat Català, un nom que jugava de manera molt hàbil amb l'ambivalència de significar no només el seu partit polític sinó també un estat: Catalunya.

Des dels seus orígens el nacionalisme català ha viscut d'aquesta representació, de presentar Catalunya com un quasiestat, emparant-se

en el passat medieval i sobretot des de la consecució del poder semiautònom de la Mancomunitat amb Enric Prat de la Riba i autònom durant la Segona República. Però ho ha fet, sobretot, a partir de l'expressió Jordi Pujol, que tenia ben clara la necessitat de representar un poder molt superior al que ostentava. La mostra evident d'això són les trobades amb mandataris internacionals, a qui no hauria arribat mostrant-se només com a president d'una comunitat autònoma i que li donaven projecció a fora però també gran popularitat a casa.

En aquests temps en què està tan en voga la demanda de transparència de la política, és perillós que els líders es deixin endur en excés per aquesta música. Mostrar els budells, l'enginyeria del joc polític, passada la primera reacció d'empatia per la suposada humanització del dirigent, pot dur a la creació d'una imatge de debilitat.

Per les circumstàncies, Carles Puigdemont ha tingut poc temps per imbuir-se de l'aura de la presidència. Haurà d'aprendre a correu a representar el poder polític del quasiestat que vol dirigir. El procés independentista, per la seva volatilitat intrínseca, viu també d'aquesta representació. La seva força, però també feblesa, es troba més a presentar allò que vol ser que no pas en allò que és.

"Sí, m'han felicitat i espero poder parlar amb tots ells ben aviat. A la presidenta Merkel se li ha comunicat la meua elecció". És segur que els líders descortesos no s'haurien apressat a desmentir-lo i Puigdemont hauria projectat la imatge que és pres seriósament. El president no es pot permetre donar la impressió que va nu-

JORDI BEDMAR

CARTES I MISSATGES

Donar sang? Sí, però no

El 26 de maig del 2010 es va aprovar la llei de llengua de signes catalana, que garanteix a les persones sordes i sordcegues signants el dret a utilitzar la llengua de signes catalana en l'àmbit de les administracions públiques catalanes. Va ser un gran pas per a una comunitat minoritària força desconeguda per la societat. No només va ser un èxit per a les persones sordes sinó que també ho va ser per als intèrprets de llengua de signes, que per fi veiem que la nostra professió seria reconeguda, i probablement vista amb uns altres ulls.

Tots sabem que les barreres lingüístiques no desapareixerien d'un dia per l'altre, però també teníem molt clar que amb il·lusió i esforç aconseguiríem reduir-les. I així ha sigut des del meu punt de vista, fins ahir, 18 de desembre del 2015. Per primera vegada en 7 anys vaig aconseguir animar el meu pare, sord profund, d'anar junts a donar sang. Volia que descobris que només necessitem mitja hora del nostre dia per ajudar els que de veritat ho necessiten. Però aquesta oportunitat va durar ben poc, menys de trenta minuts.

Quan vam ser a la consulta, i abans de prendre cap mostra o de fer cap pregunta, ens van dir que hi havia un impediment, i que el meu pare no podria donar sang: "No es podrà entendre amb el metge", van argumentar. Evidentment a mi em va estranyar i em va semblar una excusa d'allò més cruel. Com a intèrpret que sóc, vaig oferir-me a ajudar. Jo mateixa podia destruir el mur i fer que el meu pare i el doctor s'entenguessin d'allò més bé, però l'entrevista "és massa personal" i no hi podria haver un pont de comunicació neutral, és a dir, desapareixia el dret a l'accés a la informació i la comunicació que tots tenim com a ciutadans.

Com que no podia ajudar com a intèrpret, vaig intentar-ho com a familiar, però tampoc va funcionar. En aquell moment no ens ho vam pensar gaire i ho vam deixar córrer. No valia la pena dedicar-hi més temps. Com que jo sí que m'hi podia entendre vaig anar a donar sang i, per primera vegada en 7 anys, vaig sortir-ne amb mal gust de boca. Em vaig sentir decebuda perquè havien menyspreat el que és meua professió, dolguda

per la injustícia de la situació i trista de saber que vivim en una societat que encara necessita millorar molt des del punt de vista de la inclusivitat.

NEUS MORATÓ
TORELLÓ

Resposta del Banc de Sang i Teixits

Benvolguda Neus,

Lamentem que aquesta situació s'hagi produït. Només podem dir-li que ha sigut un error nostre, i demanar-li disculpes, a vostè i al seu pare. Òbviament, les persones sordmudes poden donar sang a Catalunya i no hi ha d'haver entrebancs d'interpretació de cap mena perquè puguin respondre a les qüestions mèdiques imprescindibles.

Moltes gràcies per ser donant de sang. El gest de persones com vostè i la seva família ens permet atendre cada dia centenars de malalts que necessiten sang per poder tractar les malalties que pateixen.

LLUÍS PUIG
BANC DE SANG I TEIXITS

L'adéu de Duran i Lleida

Duran i Lleida se'n va tot dient: "Les coses haurien anat millor si Pujol hagués optat per mi". I amb aquesta sentència se'n va.

Això no es diu, senyor Duran, i no es diu perquè una majoria de catalans hem optat per votar la proposta de Mas. ¿És que les coses no van bé a Catalunya? Si hem de jugar a endevinar el futur, jo penso que les coses haurien anat millor si vostè hagués optat per la proposta de Mas i Unió ens hagués aportat a Junts pel Sí els vots i els diputats que ens han faltat.

Era després de guanyar clarament les eleccions plebiscitàries que podia aportar el seu ideari de catalanisme moderat i evitar l'extremisme revolucionari de la CUP.

JOAN MARTORELL I BARBERÀ
MATADERPERA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

